

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการตัดสินใจตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมโดยนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในกรุงเทพฯ
2. เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างของการตัดสินใจ ความร้ายแรงของอาชญากรรมโดยนักเรียน นิสิต นักศึกษาในกรุงเทพฯ จำแนกตามตัวแปรอิสระ 13 ตัวแปร คือ เพศ ระดับการศึกษา ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ประเภทของสื่อมวลชนที่รับข่าวอาชญากรรม ความถี่ของการรับข่าวอาชญากรรม การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน และระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ
3. เพื่อศึกษาถึงตัวแปรอิสระที่ทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมโดยนักเรียน นิสิต นักศึกษาในกรุงเทพฯ ได้อย่างมีนัยสำคัญ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันในด้าน เพศ ระดับการศึกษา ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ประเภทของสื่อมวลชนที่รับข่าวอาชญากรรม ความถี่ของการรับข่าวอาชญากรรม การเคย-ไม่ เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การมี-ไม่มีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน และระยะเวลาของการอยู่อาศัยในกรุงเทพฯ จะตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างกัน
2. ตัวแปรอิสระทั้ง 13 ตัวแปร ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมได้อย่างมีนัยสำคัญ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร จำนวน 290 คน 302 คน และ 276 คนตามลำดับ รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 868 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบสำรวจการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นมาตรประมาณค่าการกระทำผิดที่จัดเป็นอาชญากรรม จำนวน 82 ข้อ สร้างขึ้นตามความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา และความผิดตามพระราชบัญญัติที่มีบทลงโทษทางอาญา แบ่งเป็นประเภทอาชญากรรมได้ 12 ประเภท

ตอนที่ 2 เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

2.2 ประสิทธิภาพของเครื่องมือ

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ กระทำโดยนําแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูสวนสุนันทาและโรงเรียนกรุงเทพวิทยา นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิชาเขตเทคนิคกรุงเทพและโรงเรียนพาณิชยการสยาม และนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวนทั้งหมด 143 คน รวม 2 ครั้ง เพื่อหาประสิทธิภาพเครื่องมือ คือ ค่าความเที่ยง โดยการทดสอบซ้ำ (Test-Retest Method) กับการวัดความสอดคล้องภายใน ด้วยค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง

ได้ติดต่อขอความร่วมมือและนําจดหมายราชการไปติดต่อกับผู้บริหารของสถานศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนจนเรียบร้อย แล้วจึงนําแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว (เวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทั้งหมดเริ่มตั้งแต่วันที่ 17 กุมภาพันธ์ - 6 เมษายน 2531)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS-X) ของสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิเคราะห์ค่าต่อไปนี้

1. นำเสนอรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ
2. คำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ของคะแนนการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ในแต่ละประเภทอาชญากรรมและเฉลี่ยจากทุกประเภทอาชญากรรม

3. วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา จำแนกตามตัวแปรอิสระ เพศ ระดับการศึกษา ประเภทของสังกัดของสถานศึกษาความถี่ของการรับข่าวอาชญากรรม การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้วยการทดสอบค่าที

4. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัชฌิม เลขคณิตของการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา ตามตัวแปรอิสระ ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ต่อเดือนของทุกคนในครอบครัวรวมกัน และระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร กรณีที่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ เชฟเฟ

5. คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามทั้งหมด

6. วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) ของตัวแปรอิสระทั้ง 13 ตัวแปร บนคะแนนการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรม เฉลี่ยจากทุกประเภท และอาชญากรรมทั้ง 12 ประเภท

ผลการวิจัย

1. นักเรียน นิสิต นักศึกษาตัดสินใจอาชญากรรมด้านเพศว่าร้ายแรงที่สุด
2. นักเรียน นิสิต นักศึกษา ตัดสินความร้ายแรงของอาชญากรรมแตกต่างกันในตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ประเภทของสื่อมวลชนที่ใช้รับข่าวอาชญากรรม มีรายละเอียดดังนี้
 - 2.1 นักเรียน นิสิต นักศึกษา เพศหญิงมีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .001$)
 - 2.2 นิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นักศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$)
 - 2.3 นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาของรัฐบาล มีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ศึกษาในสถานศึกษาของเอกชนอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$)
 - 2.4 นักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ มีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมสูงกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาที่รับข่าวอาชญากรรมจากหนังสือพิมพ์ อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .01$)

3. ตัวแปรที่ทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรม คือ เพศ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ระดับการศึกษา การเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเฉลี่ยจากทุกประเภท คือ เพศ ($\beta=.14$, $p<.001$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.13$, $P<.001$) มคาสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 3.56 ($p<.001$)

3.2 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ คือ เพศ ($\beta=.25$, $p<.001$) ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.11$, $p<.01$) การมีผู้รู้จักคุ้นเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta=.10$, $p<.01$) และประเภทของสังกัดสถานศึกษา ($\beta=.07$, $p<.05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 9.15 ($p<.001$)

3.3 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คือ ระดับการศึกษา ($\beta=.11$, $P<.01$) เพศ ($\beta=.12$, $p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta=.10$, $p<.01$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.10$, $p<.01$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็น ร้อยละ 5.24 ($p<.001$)

3.4 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับทารกก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน คือ ระดับการศึกษา ($\beta=.23$, $p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta=.15$, $p<.001$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.10$, $p<.01$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 9.93 ($p<.001$)

3.5 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.14$, $p<.001$) และประเภทของสังกัดสถานศึกษา ($\beta=.08$, $p<.05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 2.87 ($p<.001$)

3.6 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับศาสนา คือ ระดับการศึกษา ($\beta=.13$, $p<.001$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta=.10$, $p<.01$) และเพศ ($\beta=.09$, $p<.05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 3.76 ($p<.001$)

3.7 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่อเสรีภาพและชื่อเสียง คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.10$, $p<.01$) ประเภทของสังกัดของสถานศึกษา ($\beta=.08$, $p<.05$) และเพศ ($\beta=.08$, $p<.05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 2.39 ($p<.001$)

3.8 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคือ เพศ ($\beta=.12, p<.001$) ระดับการศึกษา ($\beta=-.12, p<.001$) และประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.08, P<.05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 3.25 ($p<.001$)

3.9 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง คือ ประเภทของสื่อมวลชนที่เข้ารับข่าวอาชญากรรม ($\beta=.11, p<.01$) และ เพศ ($\beta=.10, p<.01$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 2.22 ($p<.001$)

3.10 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน คือ ระดับการศึกษา ($\beta=.09, p<.01$) เพศ ($\beta=.09, p<.01$) และการเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ($\beta=.08, p<.05$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายคิดเป็นร้อยละ 2.33 ($p<.001$)

ข้อเสนอแนะ

1. จากการวิจัยพบว่า นิสิต นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาสูงขึ้น จะตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติต่าง จึงควรให้มีการศึกษาเพิ่มเติมในด้านการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมซึ่ง เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ หรืออาชญากรรมในคราวผู้ตี ในหมู่นัก เรียน นิสิต นักศึกษาให้ละเอียดขึ้น

2. จากการวิจัยพบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถานศึกษาของ เอกชนมีการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมต่ำกว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถานศึกษาของรัฐบาล ทาาให้มีข้อเสนอแนะว่า ควรมีการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ในสถานศึกษาของ เอกชนและของรัฐบาลที่ทาาให้เกิดความแตกต่างของการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมนี้โดยละเอียด

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในปัจจัยที่คาดว่าจะส่งผลต่อการตัดสินใจความร้ายแรงของอาชญากรรมในหมู่นัก เรียน นิสิต นักศึกษาอื่น ๆ อีก เช่น ตัวแปรทางด้านแบบการเลี้ยงดูของบิดามารดา ความเชื่อและความสนใจทางศาสนา เป็นต้น